

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 130-ҳадис

* إِذَا وُضِعَتِ الْجِنَازَةُ وَاحْتَمَلَهَا الرِّجَالُ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ، فَإِنْ كَانَتْ صَالِحَةً قَالَتْ: قَدِّمُونِي، وَإِنْ كَانَتْ
غَيْرَ صَالِحَةٍ قَالَتْ: يَا وَيْلَهَا أَيْنَ يَذْهَبُونَ بِهَا، يَسْمَعُ صَوْتَهَا كُلُّ شَيْءٍ إِلَّا الْإِنْسَانَ، وَلَوْ سَمِعَهُ
لَصَعِقَ. (رواه البخاري)

Тобут ҳозирланиб, кишилар елкаларига қўйишганда, тобут ичидаги одам солиҳ бўлса, мени тезроқ олиб боринглар, дейди. Агар солиҳ бўлмаса, вой бўлсин, тобутни қаёққа олиб кетмоқдасизлар, дейди. Унинг овозини инсондан бошқа бутун борлиқ эшитади. Агар инсон эшитса, ҳалок бўлади.

Бухорий ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

